

ПЕТРУША

Десет година је прошло откако је она умрла.
Нека се, рецимо, звала Петруша. И нека је, рецимо, била млада.
Мени кажу, уверавају ме, да сам још увек жив.

Стојим на мекој земљи испред малог окрњеног каменог споменика
на коме је само исписано – Петруша. Распуштена полудивља трава,
пузавице које личе на корење, папрат и маховина на хладној страни
живота.

Она је ту.
Тишина и ветар
...Увек
...Заувек.

*

Твоја или моја исповест није важна. И када бих хтео нечега да се
сетим, или на тебе помислим, не бих могао. Ти си мртва, мени кажу да
сам жив, а ја... ја сам све заборавио. У сваком случају ту сам где јесам,
осећам да јесам и да те волим и - гледам у своје блатњаве ципеле. Ако
кажем да ћеш ускоро доћи и да ћеш ме нежно, као увек, загрлити,
нећу слагати никога осим себе. То је више него довољно за један
промашен живот.

Знам да ме разумеш и знам да ме чекаш јер сам те родио и
сахранио баш ту где никада нисам био.

Сачувао сам и три коња која ти некада дадох.

Сачувао сам и твоју белу хаљину и прамен твоје плаве косе.

Знаш ли – коса ти још увек мирише!

Све је у фиоци дрвеног стола вешто сакривено испод акварел
бојица и кутије за четкице.

Петруша, променићу ти ускоро име. Оно ће увек ићи у круг од прича
саливених у само једну дугу, бескрајну, безнадежну причу.